

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 14 maja 2009 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Ryszard Sarnowicz

Sędzia SA Marek Podogrodzki (spr.)

Sędzia SO (del.) Teresa Mróz

Protokolant   sekr. sąd. Julia Gotówka

po rozpoznaniu w dniu 14 maja 2009 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa E   P   C   [Sp. z o.o. w R

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i
Konsumentów

z dnia 18 sierpnia 2008 r.

sygn. akt XVII AmE 38/08

I.   zmienia zaskarżony w ten sposób, że:

1. oddala odwołanie E...) P... C... Sp. z o.o. w R... od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki DPE-451-175(4)/13566/2007/MOS z dnia 28 grudnia 2007 r.;
  2. uchyla punkt 2 zaskarżonego wyroku;
- II. zasądza od E... P... C... Sp. z o.o. w R... : na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję.

Na oryginale właściwe podpisy.
Za zgodność z oryginałem stwierdzam
Sekretarz Sądowy

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki Decyzją DPE-451/175(4)13566/2007/MOS z 28 grudnia 2007 r. orzekł iż przedsiębiorstwo energetyczne „Energia Polska” nie wywiązało się w 2006 r. z określonego w art. 9 ust. 1 Prawa energetycznego obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectw pochodzenia energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnych źródłach energii lub uiszczenia opłaty zastępczej i za to wymierzył wspomnianemu przedsiębiorstwu karę pieniężną w kwocie 33.445 zł tj. 15% przychodu z działalności koncesjonowanej osiągniętego w 2006 r.

Uwzględniając odwołanie powoda Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów wyrokiem z 18 sierpnia 2008 r. uchylił wspomnianą Decyzję w całości.

Rozstrzygnięcie swe Sąd Okręgowy oparł na następujących przesłankach.

Bezspornym jest iż powodowa spółka dokonała w 2006 r. sprzedaży energii elektrycznej 3 209,415 MWh, co stosownie do przepisów Prawa energetycznego nakładało na nią obowiązek do uzyskania i przedstawienia do umorzenia pozwanemu świadectw pochodzenia energii elektrycznej lub uiszczenia opłaty zastępczej na łączną ilość 115.538 MWh w terminie do 31 marca 2007 r.

Powód opłatę zastępczą w wysokości 27.729,35 zł wpłacił po terminie, bo 2 kwietnia 2007 r.

W 2006 r. powód z tytułu działalności koncesjonowanej uzyskał przychód w wysokości 222.971,51 zł.

Sąd Okręgowy uznał za bezzasadne wywody powoda jakoby opłatę uiszczył on w terminie i z tym stanowiskiem Sądu Okręgowego należy się zgodzić.

Uwzględniając jednak odwołanie powoda Sąd Okręgowy przyjął iż zaskarżona Decyzja wydana została bez podstawy prawnej, co stanowi przesłankę jej uchylecia.

Zdaniem Sądu Okręgowego Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wymierzając karę w wysokości 33.445,72 zł błędnie oparł się na treści art. 56 ust. 3 Prawa energetycznego przewidującego iż wysokość kary nie może przekroczyć 15% przychodu, podczas gdy zdaniem Sądu okręgowego do wymiaru kary powinien mieć zastosowanie przepis art. 56 ust. 2a pkt 1 Prawa energetycznego.

Stosownie do tego przepisu kara nie może być niższa niż 1,3 opłaty zastępczej, do uiszczenia której obowiązany był powód, co oznacza iż przy opłacie 27.729,12 zł kara powinna wynosić 36.047,85 zł.

Jak zauważa Sąd Okręgowy Prezes Urzędu Regulacji Energetyki prawidłowo wyliczył wysokość kary na podstawie art. 56 ust. 2a pkt 1 Prawa energetycznego jednakże w swych rozważaniach doszedł do błędnego wniosku i wymierzył karę zbyt niską powołując się na art. 56 ust. 1 Prawa energetycznego.

W apelacji od powyższego wyroku Prezes Urzędu Regulacji Energetyki zarzuca naruszenie przepisów prawa materialnego – art. 56 ust. 2a ustawy z 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne poprzez błędną wykładnię oraz naruszenie art. 56 ust. 3 tejże ustawy poprzez jego niezastosowanie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wbrew wywodom Sądu Okręgowego stanowisko Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, a w konsekwencji i zaskarżona Decyzja są prawidłowe.

Przepis art. 56 ust. 2a, któremu Sąd Okręgowy przypisuje decydujące znaczenie w sprawie określa sposób obliczenia minimalnej wysokości kary, natomiast art. 56 ust. 3 wprowadza granicę, której kara nie może przekroczyć.

Gdyby w ślad za Sądem Okręgowym stać na stanowisku iż w każdym przypadku kara powinna wynosić 1,3 opłaty zastępczej przepis art. 53 ust. 3 byłby zbędny. Tymczasem pomyślany on został na wypadek, gdyby karę wyliczono na podstawie iloczynu opłaty i nośnika 1,3 była zbyt wysoka.

Nie można zatem przyjąć iż przepis art. 56 ust. 2a ustawy wyłącza stosowanie jej art. 56 ust. 3, w takim bowiem przypadku Prezes Urzędu Regulacji Energetyki byłby związany tylko dolną granicą kary a nie jej granicą górną.

Zastrzeżenie górnej granicy na 15% przychodu dokonane zostało przez ustawodawcę w interesie karanego przedsiębiorcy w celu realizacji zasad demokratycznego państwa wymagających ścisłego określenia granic kary.

Mając na względzie powyższe z mocy art. 386 § 1 k.p.c. orzeczono jak w wyroku.

Na oryginale właściwe podpisy.
Za zgodność z oryginałem stwierdzam
Sekretarz Sądowy